Sense ritme ni intensitat no es pot guanyar

Mal partit el que va jugar el Girona a Anoeta. La derrota d´ahir va ser justa, la Reial Societat va ser superior en tot moment, el Girona no va estar encertat, sense control tàctic ni ritme de partit. La qualitat del mig camp dels futbolistes bascos va ser determinant en el desenllaç de l´enfrontament.

Plantejament encertat de la Reial. A nivell tàctic, l´equip entrenat per Imanol Alguacil va passar per sobre dels gironins. Molts equips no han trobat la manera de contrarestar el sistema de joc de Pablo Machín, però ahir el conjunt que va tenir problemes per defensar va ser el Girona. El tècnic de la Reial Societat va situar una defensa de quatre jugadors on els laterals eren els encarregats de defensar els carrilers visitants. Al centre, l´acumulació de jugadors va portar de corcoll Àlex Granell i Pere Pons a l´hora de defensar. El Girona no va poder realitzar els moviments defensius a què ens té acostumats. Lluny de ser un equip agressiu que pressiona sempre molt bé, ahir costava molt recuperar la pilota. Pel centre, Sergio Canales, Adnan Januzaj i sobretot Mikel Oyarzabal van jugar molt còmodes; disposaven d´espais per poder rebre en curt, orientar-se i encarar la porteria de Yassine Bounou per poder fer passades de mèrit entre ells. El brasiler i màxim golejador de la Reial Societat William José va estar desaparegut i pràcticament no va disposar d´accions per poder rematar. La seva tasca era la de fixar els centrals rivals i així beneficiar els seus companys que, entrant des del darrere, creaven una ocasió darrere l´altra.

Mikel Oyarzabal.
Caldrà estar molt atents a la trajectòria d´aquest futbolista. El jove jugador basc compleix la seva tercera temporada a Primera Divisió. Amb només vint anys ja és un fix en els esquemes de la Reial Societat, sigui qui sigui el seu entrenador. Es tracta d´un jugador amb molta qualitat tècnica individual, esquerrà, pot jugar per qualsevol de les dues bandes d´atac. Eusebio Sacristàn el situava a banda esquerra en el sistema de joc 1-4-3-3; ara el nou entrenador el fa jugar pel centre i el situa per darrere el punta. Ahir va fer molt bon partit, va rebre en curt, va entrar des de segona línia aprofitant els espais lliures que hi havia a l´esquena dels centrals i va aconseguir dos gols. Aquesta temporada ja ha aconseguit marcar en nou ocasions, ha fet diverses assistències i ha estat decisiu en molts partits. Es tracta del jugador amb més projecció de l´equip donostiarra i si la seva progressió continua a aquest nivell el podem veure en un equip gran ben aviat.

Sense competir.
El Girona està fent una temporada excel·lent, l´objectiu de la salvació està complert des de fa algunes setmanes i el repte europeu s´ha instal·lat al cap del cos tècnic i dels futbolistes. No podem exigir a l´equip res mes del que ha fet però sí que cal analitzar la situació actual. Ahir els gironins no van competir. En un partit similar al que va jugar al camp de l´Eibar, l´equip de Pablo Machín va tenir moltes dificultats per poder entrar en el partit. La falta d´agressivitat defensiva i la manca d´encert en les accions d´atac van condemnar un conjunt que només va disposar d´una ocasió per poder reduir distàncies en el marcador. El davanter Cristhian Stuani va tenir l´ocasió de fer gol en una acció en què va quedar sol davant Toño Ramirez. El control li va sortit massa llarg i la rematada defectuosa va sortir fora per la dreta del porter local. Va ser l´oportunitat del matx, l´ocasió que servia per

posar-se dos a un i poder disposar d´un tram final igualat. En el moment que els locals van marcar el tercer, el partit es va acabar, el Girona va abaixar els braços i els jugadors només esperaven el xiulet final.

Cansats.

Ahir es va veure un equip sense ritme. L´onze habitual porta moltes setmanes acumulant minuts, els jugadors arriben a la part final de la temporada i les forces es van acabant. L´entrenador ja va deixar clar que mentre es competeixi bé és millor no tocar gaire res. Està clar que la idea de Pablo Machín ha estat la d´exprimir al màxim els futbolistes que han portat l´equip a realitzar una gran temporada. Ara, amb un punt de nou possibles i després de tres jornades consecutives sense guanyar, caldrà veure quina és la idea de cares al partit de divendres contra el Betis a Montilivi. Ahir va faltar profunditat i amplitud a les bandes; Mojica a l´esquerra es va mostrar més actiu que no pas Pablo Maffeo per la dreta. Al centre, el plantejament defensiu de la Reial va dificultar el joc interior; Igor Zubeldia i Rubén Pardo tancaven molt bé els passadissos interiors fent que Borja Garcia i Portu no poguessin rebre pilotes en bones condicions. Stuani va aparèixer poc i, fora de l´ocasió de què va disposar, no podia superar el marcatge dels centrals. No es va sorprendre en les accions a pilota aturada, en els córners i les faltes laterals, la defensa local s´imposava i tant l´execució com els moviments per poder rematar no es van sincronitzar.

Amb el Betis al cap.

La derrota d´Anoeta ha de servir per poder reactivar l´equip. D´aquí a cinc dies torna a jugar-se un bon partit a Montilivi. El partit contra els andalusos ha de suposar un nou al·licient. Els de Quique Setien es troben en el seu millor moment de la temporada, situats en la cinquena posició han encadenat quatre victòries seguides, però si el Girona recupera l´esperit competitiu i la intensitat habitual li posarà les coses molt difícils. Ara toca descansar bé, recuperar l´equip tant anímicament com físicament. A curt termini l´equip s´ha de centrar a fer un bon partit contra el Betis i aconseguir que els seguidors gironins puguin ajudar un equip que està rendint per sobre de les seves possibilitats. Guanyar divendres serviria per mantenir la il·lusió d´Europa unes setmanes més i aquest grup de jugadors mereixen que aquesta lliga no s´acabi abans d´hora.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/04/09/ritme-ni-intensitat-no-pot/906275.html?utm_source=rss